

har gjort gældende i dette Spørgsmaal, og ikke med den Betragtning underlagt, som Landstinget og Administrationen hidtil have gjort gældende. Man maa ikke give en Lov, der siger et, men som kan fortolkes i anden Retning. De gamle Fortolkninger maa vi ikke have op igen. Jeg vil udtale, at de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ministers Side, hvor velvillige de end lode, og hvor fortrøstningsfulde de end vare, ikke have beroliget mig paa dette Punkt, men jeg haaber, at naar denne Sag har været i Udvalg, hvad jeg antager, den skal, vil der være opnaaet fuldstændig Klarhed mellem Ministeren og Udvalget angaaende et saa vigtigt Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) vilde selvfølgelig heller ikke i Forbindelse med denne Lov optage Spørgsmaalet om Understøttelse til de private Skoler; det ligger jo selvfølgelig i hele hans Betragtning af Statsskolen og Statsskolens Forhold. Dog vilde han henvise dette Spørgsmaal til nærmere Overvejelse paa Finansloven. Men det er dog vel usikkert for os Friskolefolk at vente efter, hvad man saaledes i den Sag kunde blive enig om paa Finansloven, naar først denne Lov er gaaet fra os. Jeg mener derfor, at vi her i Folketinget maa holde fast paa, og det er min fulde Opfattelse, at det vil Flertallet ogsaa gøre, at i Forbindelse med Skoleloven maa afgøres, hvorledes den private Skole skal være stillet i Fremtiden. Jeg siger dette ikke mindst af Hensyn til den fattige Del af Befolkningen, hvis Talsmand det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ellers altid gør sig til af at være. Det er ikke nok, at der staa i en Lov, at Forældrene have Ret til selv at sørge for deres Børns Undervisning, naar de ikke ere tilfredse med Lærerne eller Lærerinderne i den offentlige Skole, naar vedkommende Forældre ikke have Raad til at benytte denne Ret. Der maa tages det Hensyn til Fattigmand her i Landet, at han virkelig skal have denne Ret lige saa godt som den rige, ikke blot paa Papiret, men at han skal stilles under saadanne Vilkaar, at han dog i nogen Maade har Midler til at benytte sig af denne Ret, naar han er utilfreds med den offentlige Skoles Ledelse, at han da kan føre sine Børn hen til Undervisning hos Mænd eller Kvinder, som han nærer Tillid til, og som han med god Samvittighed tør betro sine Børns Opdragelse til. Selv om Friskole-spørgsmaalet, den private Undervisning i

Øjeblikket maaske ikke er i første Linie saa stærk, som den har været for en Meneskealder tilbage, er jeg dog ganske enig med det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm) i den Betragtning, han i Dag gjorde gældende, at vi staa over for en Fremtid, der vil vise, at Spørgsmaalet om Privatskolen og Stats-skolen vil blive brændende igen en Gang. Derfor ønsker jeg nu, at den Sag afgøres, og jeg nærer som han det sikre Haab, at paa dette Punkt giver Flertallet ikke efter. Endelig vide ærede Medlemmer jo næsten bedre, end jeg kan gentage det, at jeg er en Modstander af, at man skal forære Københavns Kommune 170,000 Kr. aarlig i al Evighed, blot fordi man faar Lov til at lave et Skolevæsen bedre uden for København end det, vi have haft hidtil. Flertallet vil jo det. Jeg har protesteret derimod saa længe som muligt, og jeg beklager, at den danske Statskasse skal forpligtes til en saadan Afgift i et Forhold, hvor man aldeles ikke skylder Københavns Kommune noget, men hvor man har afviklet sin Gæld til Kommunen paa en ret fyldestgørende Maade i tidligere Tid, og hvor man staa over for Gennemførelsen af en Lov, der i øvrigt intet har med Københavns Kommune at bestille uden det ene, at man testamenterer den 170,000 Kr. aarlig i al Fremtid. De Stridsspørgsmaal, der endnu staa tilbage angaaende denne Lov, ønsker jeg ogsaa maa blive løste paa en saadan Maade, at denne Samling maa slutte med Vedtagelsen af en Skolelov, der, saaledes som den foreligger, ganske vist ikke er en Grundforbedring af vort Almueskolevæsen — det er en Lap paa det gamle Klædebon og ikke noget andet — men dog en Lov, der stiller vore Lærere i økonomisk Henseende gunstigere, end de nu staa; og det har sin Betydning ogsaa for Skolens Fremtid. Det er endvidere en Lov, der med Hensyn til Spørgsmaalet om at tilvejebringe et mindre Antal Børn i Klasserne gør det muligt for Lærerne i Fremtiden lettere at undervise Børnene, end de nu kunne, da der kan være saa stort et Antal i de enkelte Klasser, som Loven for Tiden hjemler. Idet jeg som sagt ønsker, at det maa lykkes os at komme til fuld Klarhed med Hensyn til Spørgsmaalet om Kaldelsen, saa man ikke skal se Striden blusse op igen mellem Kaldsmyndighederne og Kommunerne, naar denne Lov er vedtagen, og at man i Forbindelse med denne Lov maa tilvejebringe en Ordning, der sikrer de privat under-